

Sophie Thompsonová

KLUK ZE ZOO

Ilustrovala
Rebecca Ashdownová

FRAGMENT

Kluk ze zoo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

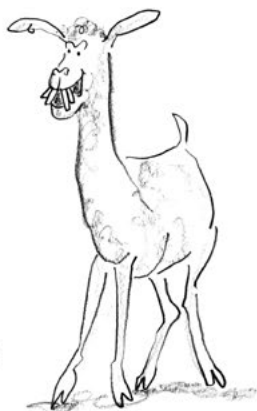

Sophie Thompsonová
Kluk ze zoo – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KLUK ZE ZOO

Sophie Thompsonová

Ilustrovala Rebecca Ashdownová

 FRAGMENT

Pro Ernieho a Waltera

Jedna

Ahojky, milý čtenáři.

Sedíš? Ležíš? Stojíš pohodlně
na hlavě? Cpeš se chlebem
s marmeládou?

Tak já začnu...

Chci ti představit kluka
jménem Vincent, který má dnes
narozeniny.

A tady je o něm
pár věcí, které
sám napsal
do deníku
od babičky.

Milý deníčku,
ahoj, jsem tvůj nový kamarád
Vincent.

Ted'konec Ted' už mi je doopravdy
osm. Jupí. (Babička říká, že je to
kouzelný věk.)

Pěkně ti voní stránky a já se
dnes rozhodl psát oranžovou
tužkou, protože je to je moje
oblíbená barva.

K snídani jsem měl pomerančovou
šťávu, kterou mi babička vi
vymáčkala jako mňamku

k naročkám a ještě mi dala celou
pikslu oranžových pendreků. Tím
pádem měla dobrou výmluvu, aby
sama snědla všechny ostatní barvy.
Ha ha. Když je vám nejmíň sto
osm, není co řešit.

Už se nemůžu dočkat!

Mamka je bohužel
pořád u cirkusu cirkusu
s tím krotitelem lvů,
co má tak hloupě
vyboulené svaly. Doufal
jsem, že když mám narozeniny,

stane se třeba zázrak, toho
krotitele sežere jeden
z jeho lvů a ona se
vrátí domů, ale
takové štěstí
nemám. Táta je
kvůli tomu pořád
ubřečený. Dneska ráno se tvářil
statečně, ale mně z toho bylo
akorát smutněji smutněji. Ještěže
když mluvím s tebou, milý deníčku,
je mi trochu líp...

Derek. Budu ti říkat Derek.

No každopádně, Dereku, jediný dárek od tatky byla... to si poslechni... ZLATÁ RYBIČKA!

Zlatá rybička, chápeš? (Nejspíš že je taky oranžová.) Asi bych ti měl říct, že vůbec nemám rád zvířata, ale táta se mě pořád snaží přesvědčit. Je to hrůza. Už jsem stratil ztratil dva křečky. No, když říkám ztratil, myslím tím, že utekli. Nejspíš vycítili, že mi na nich nezáleží. Velký Kouzelini zjevně nebyl materiál na domácího

mazlíčka - dostal se z klece,
i když na ní byl zámek. A pokud
jde o Poldinku, asi utekla do
teplejších krajin, protože se pořád
cpala za radietátor radiátor.

Zlatou rybičku aspoň nemusím
hladit. V jednom kuse plave kolem
dokola po nádrži jako mentál.

Mám pro ni krmení, které se
jmenuje „Super vločky“ a páchne
rybinou. To mi nepřipadá správné.

Taky bych nechtěl jíst něco, co
páchne jako já.

Jenom proto, že zvířata jsou celý tátův život - je krmič v zoo (Já vím, FUJ! Už z těch různých hovínek se mi dělá zle...), snaží se, abych změnil názor, ačkoliv ho zastávám odjakživa... no, přesně osm let. Táta je najifka naivka.

Jestli to chceš vědět, žárlím na všechna ta hloupá páchnoucí zvířata a na pozornost, kterou jim věnuje. Co mamka

odešla, táta pořád jenom pracuje!
TAK, a je to venku. Moc pěkně se
s tebou povídá, Dereku. Můžu říkat,
co si myslím, a nebát se, že tím
někoho zraním.

KAŽDOPÁDNĚ, jak jsem říkal,
táta mi dal zlatou rybičku. Žádné
balónky, žádný dort, jenom
rybičku. To dokazuje, jak je mimo.
A babička mi upletla obrovský
oranžový narozeninový svetr.
Já vím. Ostuda. Třeba se mi ho
podaří náhodou schválně vypárat.

Jo, a poštou mi přišla celá
desetilibrovka od zlobivého strýčka
Standy...

Promiň, Dereku, musím běžet.
Když už je mi osm, prý je načase,

„Vincente! Vincente!
Jdeme!“

abych začal pomáhat tátovi
v práci. Koho to napadlo! Hrůza.
Prý je to „rodinná tradice“, která
se předává z otce na -

„VINCENTE!“

Dvě

Táta stál u zadních
dveří a tvářil se
rozpačitě.

„Tak pojd', synu.
Dnes je velký den.
Vzpomínám si,
když jsem poprvé
pomáhal v zoo

svému tátovi, dědovi Jackovi.

Taky mi bylo přesně osm!“

Najednou se objevila babička.

„Ach, ty můj narozeninový
kakaový boběčku! Nezapomeň
si ten svetřík. Na pracovišti
musíš být dobře
vidět.“

Vesele zvedla
oranžový výtvar.

„Dědeček by na tebe
byl moc pyšný!“

„Tvoje mamka
taky,“ dodal táta

a zase se zatvářil
žalostně.

Vincent si natáhl
svetr.

Nejenže musel
pomáhat v zoo,
ale ještě vypadal...

TAKHLE!

Ach jo.

Táta ho pomocí tajné kouzelné
písně provedl bezpečnostní
brankou na dolním konci
zahrady. Omlouvám se, milý

čtenáři, ale dovol, abych to vysvětlila... Vincentův otec musel zazpívat tajnou kouzelnou píseň, kterou znají jenom krmiči v zoo, do šikovně schovaného mikrofonu, aby se branka odemkla. (Přála bych si, abych vám mohla prozradit víc, ale vedení mi to nedovolí. Pracuju na tom a budu vás dál informovat.)

O deset minut později stál Vincent uprostřed výběhu pro tučňáky,

držel tlustou žlutou hadici
a připadal si hrozně oranžový
a nervózní. Podařilo se mu sice
ohrnout si rukávy svetru, ale
takhle zase skoro nedokázal
pohnout rukama.

„Už to teče?“ zavolal na něj
táta přes zeď.

„NE!“ zaječel Vincent
popuzeně.

Najednou to ve velké páchnoucí
hadici začalo zlověstně škrundat.
Nejdřív ve Vincentově sevření
ztuhla, ale potom mu vyskočila

z rukou a začala se svíjet jako
praštěný had.

„Uááá!“ zavřeštěl Vincent, když
ho celého zlila voda.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.